

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 maja 2012 r. powodowie B. J., K. J. i D. M. wnieśli o zasądzenie od pozwanych M. B. i L. B. solidarnie kwoty 5.904,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 marca 2011 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powodowie domagają się zapłaty wynagrodzenia za wykonany na rzecz pozwanych przewóz. W uzasadnieniu stanowiska strony powodowej wyjaśniono także, że czas wyjazdu z miejsca załadunku był opóźniony z uwagi na okoliczności, za które powodowie nie ponoszą odpowiedzialności – towar nie był gotowy do załadunku a ponadto było go więcej niż uzgodniono. W trakcie zaś wykonywania przewozu pozwani oświadczyli, że zlecenie nie zostało wykonane oraz zażądali dostarczenia towaru do miejsca załadunku, co w ocenie strony powodowej było sprzeczne z treścią zawartej umowy (pozew k. 2-6v; pismo z 26 czerwca 2012 r. k. 53).

Nakazem zapłaty z dnia 10 lipca 2012 r. wydanym w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt XVI GNc 2813/12, Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powodów żadaną kwotę (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 55).

Pozwani zaskarżyli powyższy nakaz w całości wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Strona pozwana wskazała, iż R.Z.D. (...) sp. z o.o. w R. zlecił jej przewóz mięsa na trasie R. – R. (Niemcy), którego wykonanie zostało następnie zlecone powodom. Załadunek miał się odbyć 12 stycznia 2011 r. o godz. 13:00, a rozładunek 13 stycznia 2011 r. o godz. 09:00, według późniejszych ustaleń najpóźniej do godz. 16:00. Strona pozwana podniosła, iż kierowca powodów spóźnił się na miejsce załadunku, co spowodowało opóźnienie w załadunku i jednocześnie zaprzeczyła by przyczyną opóźnienia był brak gotowości towaru do załadunku. W związku z opóźnieniem zleceniodawca – (...)D. – podjął decyzję o zawróceniu transportu, albowiem odbiorca nie odebrałby towaru jeżeli ten nie dojedzie w dniu 13 stycznia 2011 r. – przewożony był towar szybko psujący się, świeże mięso. Transport wrócił więc do R.. W ocenie pozwanych roszczenie powodów o zapłatę jest więc niezasadne wobec nienależytego wykonania umowy. Pozwani podnieśli dalej, że zostali obciążeni przez (...)D. kosztami wynikającymi z nieprawidłowo wykonanego transportu. Wskazali, iż byli zmuszeni zapłacić kwotę 4.742,68 zł, której obecnie domagają się od powodów w postępowaniu toczącym się przez Sądem Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P. tytułem odszkodowania za nienależycie wykonany transport. W związku z tym pozwani wnieśli o zawieszenie niniejszego postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. Strona pozwana podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia (sprzeciw k. 62-66).

W odpowiedzi na sprzeciw powodowie podtrzymali swoje stanowisko w sprawie. Odnośnie zarzutu przedawnienia wskazali, że jest on bezzasadny, albowiem powodowie w dniu 29 listopada 2011 r. wnieśli pozew, który został następnie odrzucony. Niemniej jednak w ich ocenie samo wniesienie powództwa przerwało bieg przedawnienia. Podnieśli również, iż z uwagi na okoliczność wniesienia powództwa w okresie kiedy roszczenie nie było przedawnione, odrzucenie pozwu na kontrowersyjnej podstawie, zaskarżenie postanowienia oraz długie terminy rozpoznawania sprawy przez sądy, podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia należy traktować jako nadużycie prawa z art. 5 k.c. (pismo przygotowawcze k. 92-93).

Na rozprawie w dniu 29 września 2014 r. pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie (protokół rozprawy k. 192-193).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

R.Z.D. (...) sp. z o.o. w R. zlecił M. B. i L. B., prowadzącym działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej (...) s.c., transport świeżego mięsa na trasie R. – R. w Niemczech. Następnie w dniu 11 stycznia 2011 r. M. B. i L. B. zlecieli wykonanie tego zlecenia B. J., K. J. i D. M., prowadzącym działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej (...) s.c. (...), K. J., D. M. (dalej też jako przewoźnik).

Dowód: okoliczności bezsporne; zeznania świadka A. K. k. 148-149; zeznania powoda B. J. k. 193-194.

Po dokonaniu wstępnych ustaleń zostało wystawione zlecenie transportowe o nr (...) z dnia 11 stycznia 2011 r. oraz list przewozowy CMR. Strony ustaliły datę załadunku na dzień 12 stycznia 2011 r. godz. 13:00, a rozładunku na dzień 13 stycznia 2011 r. godz. 09:00. Z uwagi na nietrwałość przewożonego towaru – świeże mięso – najistotniejsza była godzina dostarczenia towaru do miejsca rozładunku, albowiem w przypadku opóźnienia dostawa stawała się bezprzedmiotowa. Stawka frachtu została ustalona na kwotę 1.250,00 zł Euro

Dowód: wydruk komputerowy k. 18-23; odpis Zlecenia transportowego nr (...) k. 24; zeznania świadka A. K. k. 148-149.

Kierowca przewoźnika spóźnił się na załadunek towaru w R., co spowodowało że towar zaczął być ładowany o godz. 16:00 i wyruszył w trasę dopiero o 17:35. Mimo opóźnienia przewoźnik podtrzymał gotowość terminowego wykonania zlecenia. Wskazał, że będzie zapewniony drugi kierowca, tak że nie będzie konieczności przerw w transporcie z uwagi na obowiązkowe przerwy kierowców.

Dowód: wydruk komputerowy k. 14-17; odpis listu CMR k. 26; zeznania świadka A. K. k. 148-149.

Wieczorem dnia 12 stycznia 2011 r. M. U. pracownik (...) s.c. kontaktowała się z kierowcą uzyskując od niego informację, że zlecenie jest wykonywane prawidłowo. W godzinach porannych - ok godz. 08:00 - 13 stycznia 2011 r. ponownie skontaktowała się z kierowcą i okazało się, że samochód z towarem znajduje się na granicy polsko-niemieckiej oraz że terminowe wykonanie zlecenia nie będzie możliwe. M. U. w związku z tą informacją zadzwoniła do (...) D. z zapytaniem o dalsze decyzje, gdyż na godzinę 9-tą transport na pewno nie dojedzie. (...) D. skontaktował się następnie z odbiorcą w N., który wydłużył ostateczną godzinę dostawy na 12-13. Następnie pani U. po informacji od (...) D. zadzwoniła do dyspozytora przewoźnika i próbowała wskazać, że jeszcze jest możliwe dojechanie na czas. Jednakże z uwagi na powstałe opóźnienie nadawca towaru - R.Z.D. (...) sp. z o.o. w R. – podjął decyzję o zawróceniu transportu, bowiem odbiorca w N. miał możliwość przetworzenia towaru o ile ten będzie dostarczony przed 13.

Dowód: zeznania świadka A. K. k. 148-149; wydruk komputerowy k. 18-23; wydruk komputerowy k. 14-17; pisma M. U. k. 36-41

M. O., działając w imieniu (...) -Logistyka s.c., sporządziła szereg pism, w których dopominała się o ustalenie warunków płatności za transport. Również wspólnicy spółki cywilnej sporządzali pisma wzywające (...) s.c. do ustalenia warunków płatności. Jednocześnie odmawiali rozładowania towaru po powrocie z towarem do R. dopóki należność nie zostanie uregulowana.

Dowód: odpisy pism z 13.01.2011 k. 27-29; odpis pisma z 13.01.2011 k. 30; odpis pisma „Ponaglenie-prośba (kolejne)” k. 31; pisma z 14.01.2011 k. 32-35; pisma M. U. k. 36-41; zeznania świadka A. K. k. 148-149.

Transport został dostarczony z powrotem do nadawcy, który z uwagi na brak możliwości znalezienia nowego nabywcy zmuszony był do poddania towaru zamrożeniu i przechowywaniu go do czasu przyjęcia nowej oferty. W związku z tym R.Z.D. (...) sp. z o.o. w R. poniósł dodatkowe koszty, którymi obciążył M. B. i L. B.. W sprawie z powództwa M. B. i L. B. o zapłatę, R.Z.D. (...) sp. z o.o. w R. podniósł zarzut potrącenia kwoty 4.742,68 zł, który został uwzględniony. Następnie M. B. i L. B. wystąpili o zasądzenie tej kwoty od wspólników (...) s.c tytułem odszkodowania za nienależycie wykonany transport. Sprawa ta toczyła się przed Sądem Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P. pod sygn. akt IX GC 830/12. Wyrokiem z dnia 07 maja 2013 r. powództwo zostało uwzględnione w całości. Apelacja od tego wyroku została oddalona.

Dowód: wydruk z systemu informatycznego Sądu Okręgowego w Poznaniu k. 128; wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. IX GC 830/12 z uzasadnieniem k. 130-144; zeznania świadka A. K. k. 148-149.

W dniu 07 marca 2011 r. wspólnicy (...) -Logistyka s.c. wystawili fakturę VAT na kwotę 5.904,46 zł brutto za transport w relacji R.-R.. Wobec braku zapłaty do M. B. i L. B. zostało skierowane wezwanie do zapłaty, doręczone w dniu 02 listopada 2011 r.

Dowód: faktura VAT nr (...) k. 42; wezwanie do zapłaty k. 43-44; potwierdzenie odbioru k. 44v

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dokumentów, innych dowodów, a także twierdzeń stron co do okoliczności bezspornych jak również zeznaniach świadka. Sąd zważył, iż przedstawione przez strony wydruki komputerowe nie stanowią dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c., albowiem nie zawierają koniecznego elementu jakim jest podpis wystawcy. Nie mniej jednak należy je uznać za inny dowód w rozumieniu przepisu art. 309 k.p.c., który umożliwia sięgnięcie w toku postępowania po inne niż wskazane w kodeksie środki dowodowe. To, że wydruki komputerowe, w tym wydruki wiadomości mailowych należy zaliczyć do innych środków dowodowych, zostało potwierdzone przez Sąd Najwyższy (patrz wyrok Sądu Najwyższego z 5.11.2008 r., I CSK 138/08, niepubl.). Sąd ocenił zaś cały materiał dowodowy zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wynikającą z art. 233 k.p.c., uznając przedstawione dowody za przydatne do poczynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Sąd oparł się także na zeznaniach świadka A. K. uznając je za wiarygodne. Dowód ten został dopuszczony na okoliczność treści łączącej strony umowy przewozu, jej nienależytego wykonania przez powoda, konsekwencji nie wykonania transportu dla pozwanych, nienależności niniejszego roszczenia. Zeznanie świadka Sąd ocenił jako spójne i logiczne, a także zgodne z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd dopuścił również dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony powodowej wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanego M. B. wezwanego na termin celem przesłuchania. W charakterze strony został przesłuchany powód B. J., na okoliczność treści łączącej strony umowy przewozu, jej nienależytego wykonania przez powoda, konsekwencji niewykonania transportu dla pozwanych, nienależności niniejszego roszczenia. Sąd miał na uwadze, iż dowód z przesłuchania stron jest dowodem posiłkowym - przeprowadzonym tylko wtedy gdy za pomocą innych środków dowodowych nie uzyskać wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Ograniczenia te są konsekwencją założenia o nikłej wartości dowodowej wypowiedzi osoby bezpośrednio zainteresowanej wynikiem postępowania. Sąd miał powyższe na uwadze oceniając zeznanie powoda B. J.. Zdaniem Sądu zeznanie powoda nie były wystarczające do poczynienia ustaleń zgodnych z twierdzeniami strony powodowej co do tego, iż do opóźnienia doszło z przyczyn leżących po stronie pozwanych, zwłaszcza wobec niezgłoszenia innych środków dowodowych z których wynikałyby podnoszone w pozwie okoliczności.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności Sąd pragnie nadmienić, iż wniosek strony pozwanej o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. nie zasługiwał na uwzględnienie. Należy podkreślić, iż wskazana podstawa zawieszenia postępowania cywilnego jest fakultatywna i zależy od pozytywnej oceny celowości zawieszenia dokonanej przez sąd orzekający. Brak jest podstaw do zawieszenia postępowania jeżeli sąd orzekający jest w stanie samodzielnie dokonać ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, bez konieczności wywodzenia ich z innego postępowania cywilnego. Mając to na uwadze Sąd rozpatrującą niniejszą sprawę uznał, iż brak jest konieczności zawieszenia niniejszego postępowania z uwagi na toczący się proces przez Sądem Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P. z powództwa pozwanych w niniejszej sprawie przeciwko powodom, którego przedmiotem było roszczenie zwrotne pozwanych wspólników M. B. i L. B. wobec powodów wspólników B. J., K. J. i D. M. tytułem odszkodowania za nienależyte wykonany transport. Albowiem okoliczności faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia mogły być samodzielnie ustalone przez tutejszy Sąd rozstrzygający niniejszą sprawę. Ponadto przed wyrokowaniem w niniejszej sprawie, postępowanie toczące się przed Sądem Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P. zakończyło się, a wydany przez ten sąd wyrok uprawomocnił się wobec oddalenia apelacji.

Sąd ustalił, co zresztą nie było sporne między stronami, iż pozwani M. B. i L. B. jako wspólnicy spółki cywilnej (...) s.c. zawarli z powodami umowę przewozu na transport towaru na trasie R.-R. (Niemcy). Transport ten został zaś wcześniej zlecony pozwanym przez podmiot trzeci, R.Z.D. (...) sp. z o.o. w R. - nadawca. W ocenie Sądu nie budzi więc żadnych wątpliwości, iż strony niniejszego procesu łączyła umowa przewozu międzynarodowego, do którego stosuje się przepisy konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. 1962 Nr 49, poz. 238 - dalej konwencja CMR). Zgodnie z art. 1 konwencji CMR stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. W związku z tym przepisy konwencji CMR znajdują zastosowanie do łączącego strony stosunku prawnego i mają pierwszeństwo przed przepisami prawa krajowego. Jednakże należy podkreślić, iż co do kwestii nieuregulowanych w konwencji stosuje się przepisy ustawy polskiej regulującej umowę przewozu, którymi są kodeks cywilny oraz ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2012 r. poz. 1173 t.j.). Sama ustawa prawo przewozowe stanowi w art. 1 ust. 3, iż jej przepisy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Wreszcie w zakresie nieuregulowanym w ww. aktach prawnych znajdują zastosowanie kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu (art. 775 k.c.).

Przedmiotem roszczenia strony powodowej w niniejszej sprawie jest żądanie zapłaty przewoźnego, to jest wynagrodzenia za wykonany - zdaniem powodów - na zlecenie strony pozwanej przewóz. Tymczasem zdaniem strony pozwanej powództwo jest bezzasadne wobec nienależytego wykonania umowy. Sama strona powodowa już z pozwie wskazała na okoliczności świadczące o nieprawidłowym wykonaniu umowy przewozu, podnosząc, iż odpowiedzialność za nie ponoszą pozwani. Pozwani zaprzeczyli tym zarzutom wskazując, iż opóźnienie w przewozie i idące za tym jego odwołanie przez nadawcę było wynikiem działania strony przeciwnej. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż strona powodowa nie wykonała przewozu zgodnie z treścią zawartej umowy. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. K., który zeznał, iż kierowca powodów spóźnił się na załadunek, co spowodowało, że zamiast zaplanowanej godziny załadunku o 13 rozpoczął się on ok. 15, a w konsekwencji kierowca wyruszył w trasę o godz. 17:35. Sąd zwrócił uwagę, iż okoliczność ta została uwzględniona w liście przewozowym CMR. Jednocześnie strona powodowa nie przedstawiła dowodów na to, by opóźnienie w wyjeździe z towarem z R. wynikało z nieprawidłowości po stronie pozwanych. Za niewystarczające w tym zakresie należy uznać zeznania powoda B. J., bowiem jest oczywiste iż jako strona postępowania był on bezpośrednio zainteresowany jego wynikiem i jest usprawiedliwione przypuszczenie, że przedstawiał okoliczności w korzystnym dla siebie świetle. Ponadto nie bez znaczenia jest brak wzmianki o konieczności oczekiwania na załadunek przez kierowcę na liście CMR, przy jednoczesnym zaznaczeniu godziny wyjazdu - 17:35. W ocenie Sądu jest nielogiczne, aby kierowca mający czekać na załadunek nie uczynił takiej wzmianki na liście przewozowym, jak również nieracjonalne jest, aby profesjonalny przewoźnik miałby dopuścić do wskazania nieprawidłowej godziny załadunku na zleceniu, jeżeli strony miały ustalić inną godzinę niż ta wskazana w dokumencie. Sąd miał również na uwadze to, iż powodowie - profesjonalnie zajmujący się transportem towarów - mimo powstałego już przy załadunku opóźnienia, podjęli się wykonania przewozu, mając świadomość, iż kluczowe jest jego terminowe wykonanie. Ponadto już w toku wykonywania transportu podtrzymywali, iż dostawa na umówioną godzinę będzie możliwa, mimo uzasadnionych wątpliwości, które musiały pojawić się u profesjonalnego przewoźnika. Skoro bowiem o godzinie 7:30 13 stycznia 2011 r. kierowca powodów odbywał wymaganą prawem przerwę - 9-cio godzinną jak zeznał powód B. J., przy czym wskazał że nie wie o której ta przerwa miała się zakończyć - a do miejsca dostawy miało brakować 500 km - co również ma wynikać z zeznań powoda B. J. - to nie można uznać, iż było możliwe dostarczenie transportu na czas. Zgodnie zaś z art. 17 ust. 1 konwencji CMR przewoźnik jest odpowiedzialny za opóźnienie dostawy, a jest zwolniony od tej odpowiedzialności, jeżeli zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie spowodowane zostało winą osoby uprawnionej, jej zleceniem nie wynikającym z winy przewoźnika, wadą własną towaru lub okolicznościami, których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec (art. 17 ust. 2). Ciężar dowodu wykazania okoliczności uwalniającej go od odpowiedzialności za opóźnienie spoczywa zaś na przewoźniku. Tymczasem jak wskazano powyżej strona powodowa nie przedstawiła dowodów wykazujących, iż opóźnienie nastąpiło z przyczyn leżących po stronie pozwanych czy też nadawcy, jak

twierdzono w pozwie. Jednocześnie zebrany materiał dowodowy pozwala na ustalenie, iż to spóźnienie się kierowcy na wyznaczoną godzinę załadunku było przyczyną tak daleko idącego opóźnienia, a co za tym szło odwołania transportu.

W konsekwencji należy uznać, iż powodowie nie wykonali umowy, a w związku z tym nie należy im się wynagrodzenie. Wymaga podkreślenia, iż umowa przewozu jest bez wątpienia umową wzajemną, gdzie świadczenie jednej strony ma stanowić odpowiednik świadczenia drugiej. Brak zaś świadczenie jednej z nich zwalnia drugą z obowiązku świadczenia. Ponadto umowa przewozu kreuje zobowiązanie rezultatu, co oznacza że jej wykonanie polega na skutecznym przewozie określonego towaru (czy osób) zgodnie z treścią umowy. Zobowiązanie przewoźnika, tutaj powodów, polegało na rzeczywistym wykonaniu przewozu, a nie tylko na należytych staraniach o jego wykonanie. Sąd rozstrzygając sprawę miał również na uwadze wynik postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P., gdzie od B. J., K. J. i D. M. zostało zasądzone na rzecz M. B. i L. B. odszkodowanie za niewykonanie umowy. Wobec niewykonania przez powodów umowy, nie mogą oni skutecznie domagać się zapłaty wynagrodzenia. Zwłaszcza, iż z materiału dowodowego wynika, iż to na ich spoczywa odpowiedzialność za niewykonanie przewozu.

W dalszej kolejności należy wskazać, iż powództwo podlegałoby oddaleniu również z innej przyczyny. Pozwani podnieśli bowiem zarzut przedawnienia roszczenia, który okazał się być uzasadniony. Roszczenie strony powodowej ma charakter majątkowy, zatem podlega ono przepisom określającym skutki upływu czasu dla roszczeń tego rodzaju (art. 117 i n. k.c.), którego zasadniczym skutkiem jest przedawnienie. Zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej. W przypadku zaś roszczeń z umowy przewozu, regulowanych przez konwencję CMR, przedawniają się one po upływie jednego roku i tylko w przypadku złego zamiaru lub niedbalstwa termin ten wynosi trzy lata (art. 32 konwencji CMR). Należy jednak zaznaczyć, iż żadna ze stron procesu nie wskazywała na istnienie złego zamiaru czy niedbalstwa drugiej strony. Zgodnie z art. 32 konwencji CMR przedawnienie biegnie:

- a) w przypadkach częściowego zaginięcia, uszkodzenia lub opóźnienia dostawy - począwszy od dnia wydania;
- b) w przypadkach całkowitego zaginięcia - począwszy od trzydziestego dnia po upływie umówionego terminu dostawy, albo, jeżeli termin nie był umówiony - począwszy od sześćdziesiątego dnia po przyjęciu towaru przez przewoźnika;
- c) we wszystkich innych przypadkach - począwszy od upływu trzymiesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy przewozu.

Skoro zaś w niniejszej sprawie roszczenie powodów odnosiło się do wypłaty wynagrodzenia za wykonany przewóz, to początek biegu przedawnienia rozpoczyna się od upływu trzymiesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy. Mając więc na uwadze dzień zawarcia umowy między stronami - 11 stycznia 2011 r. dzień wystawienia zlecenia transportowego jak również ustaleń prowadzących do zawarcia umowy - należy uznać, iż w dniu wniesienia pozwu - 30 maja 2012 r. - termin przedawnienia już upłynął. Sąd zważył, iż konwencja CMR przewiduje zawieszenie terminu przedawnienia w przypadku zgłoszenia reklamacji, to jednakże konwencja, inaczej niż ma to miejsce w prawie polskim (art. 75 ustawy prawo przewozowe), nie przewiduje analogicznego do reklamacyjnego trybu dochodzenia należności przysługujących przewoźnikowi wobec drugiej strony umowy. Stąd też żądanie zapłaty przewoźnego nie zawiesza biegu terminu przedawnienia.

Niezasadne było zaś twierdzenia strony powodowej o przerwaniu biegu przedawnienia mającego wynikać z wniesienia pozwu przed upływem terminu przedawnienia, który został następnie prawomocnie odrzucony. Powodowie w odpowiedzi na sprzeciw wskazali bowiem, że w dniu 29 listopada 2011 r. wniesli pozew, który został następnie odrzucony, jednakże w ich ocenie samo wniesienie powództwa przerwało bieg przedawnienia. Z tak zaprezentowanym stanowiskiem nie sposób się jednak zgodzić. Sąd zważył, iż do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy tożsamość strony powodowej, lecz niezbędna jest identyczność osób przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, zostaje dokonana. Wniesienie pozwu jako czynność, o której mowa w art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. przerywa przedawnienie tylko wtedy, gdy została dokonana skutecznie, to znaczy wobec osoby, której przysługuje legitymacja materialnoprawna (por. wyrok Sądu Okręgowego w K. z 11 lipca 2013 r. VI Wydział

Gospodarczy Sygn. akt VI Ga 50/13). Tymczasem jak przyznał sam powód pozw został odrzucony wobec błędnego oznaczenia strony pozwanej - wskazanie jako pozwanego spółki cywilnej, nieposiadającej przecież zdolności sądowej. Z powyższych względów wniesienie powództwa w sprawie, zważywszy na brak zdolności sądowej pozwanego, nie mogło odnieść skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Wymaga podkreślenia, że według art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. przerwanie biegu przedawnienia powodują jedynie, czynności przedsięwzięte bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Natomiast odrzucenie pozwu oznacza odmowę udzielenia sądowej ochrony prawnej zawartemu w pozwie roszczeniu bez zajmowania merytorycznego stanowiska co do zasadności (bezzasadności) tego roszczenia w świetle norm prawa materialnego. Sąd, odrzucając pozew, stwierdza, że merytoryczne rozpoznawanie sprawy jest niedopuszczalne wyłącznie z przyczyn formalnych, tj. z braku określonych w normach procesowych przesłanek. Wobec powyższego wbrew stanowisku powodów nie doszło do przerwania biegu przedawnienia, a roszczenie zgłoszone przez nich pozwem z dnia 30 maja 2012 r., wniesionym w niniejszej sprawie, było już przedawnione. W związku z powyższym zarzut pozwanych zasługiwał na uwzględnienie, a co dalej, uzasadniał oddalenie powództwa w całości.

Sąd jeszcze pragnie zaznaczyć, iż sąd jedynie wyjątkowo może nie uwzględnić zarzutu upływu terminu przedawnienia roszczenia, jeżeli jego podniesienie przez pozwanego jest nadużyciem prawa (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 27 czerwca 2001 r. II CKN 604/00, OSNC z 2002 r., Nr 3, poz. 32). Jednakże w zaistniałym w niniejszej sprawie stanie faktycznym Sąd nie dopatrywał się żadnych takich szczególnych okoliczności przemawiających za zastosowaniem art. 5 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji i oddalił powództwo w całości.

Wobec oddalenia powództwa za stronę przegrywającą proces należało uznać powodów i to ich obciążyć kosztami postępowania poniesionymi przez pozwanych zgodnie z zasadą art. 98 k.p.c. Na koszty te złożyły się wynagrodzenie radcy prawnego (1.200,00 zł-§6pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu-j. t. Dz. U. 2013, poz. 490) oraz opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa (17,00 zł). Łącznie 1.217,00 zł i taką kwotę Sąd zasądził w pkt II wyroku solidarnie od powodów na rzecz pozwanych.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikom stron.